

DARY DUCHA ŚWIĘTEGO

Tekst przewodni: 1 Kor 14,1.

Zakres studium: 1 Kor 12.

Część I: Przegląd

Wprowadzenie: Wyobraź sobie orkiestrę w wielkiej sali koncertowej tuż przed rozpoczęciem występu. Muzycy stroją instrumenty, dyrygent zajmuje miejsce i wznosi w górę batutę. Muzycy zaczynają grać. Skrzypce, wiolonczele, trąbki, flety, kotły i inne instrumenty razem tworzą piękną muzykę pod kierownictwem dyrygenta.

Wyobraź sobie, że w pewnej chwili skrzypek przestaje grać i oświadcza: „Nie będę więcej grał na skrzypcach! Chcę grać na trąbce. Moja rola jest zbyt skromna”. Albo co by było, gdyby kotlarz czy cymbalista uznali, że będą grać tak głośno, jak to możliwe, zagłuszając inne instrumenty? Piękna harmonia zmieniłaby się w chaos!

Nawet w największej orkiestrze symfonicznej każdy instrument jest potrzebny. Wszyscy muzycy mają udział w wykonaniu arcydzieła. Muzycy muszą współdziałać ze sobą. Gdyby któryś z nich przestał grać, dzieło nie zabrzmiałoby tak, jak powinno. Muzycy nie grają dla samych siebie. Grają pod kierunkiem konduktora, by stworzyć razem coś, czego żaden z nich nie jest w stanie stworzyć sam.

W 1 Kor 12 Paweł posługuje się różnymi metaforami, by podkreślić tę samą prawdę. W Kościele każdy wierzący otrzymał indywidualnie dary duchowe. Niektóre dary są bardziej widzialne, podczas gdy inne działają w tle, ale wszystkie są ważne.

Tematy lekcji: Ta lekcja podkreśla trzy zasadnicze tematy:

1. Priorytety. Jakikolwiek dary otrzymaliśmy i jakkolwiek pełniimy służbę, jesteśmy powołani do wiary w Jezusa jako naszego Zbawiciela, Uzdrawiciela i Tego, który wyposaża nas do służby, abyśmy pomagali bliźnim (1 Kor 12,1-3).

2. Jeden Duch, wiele darów. Paweł przypominał swoim adresatom, że wszystkie dary duchowe pochodzą od Boga, który obdarza nimi swój Kościół dla dobra ludzkości (1 Kor 12,4-11).

3. Jeden organizm, wiele części. Paweł używa metafory organizmu, by odnieść się do różnorodności darów w Kościele i wezwać swoich adresatów do patrzenia z szerszej perspektywy (1 Kor 12,12-31).

Część II: Komentarz

1. Tło historyczne 1 Kor 12: W Koryncie w I wieku n.e. mistyczne doświadczenia takie jak prorokowanie i przemawianie w ekstazie były powszechnym zjawiskiem w greckich i rzymskich kultach. Te doświadczenia łączono z boskim nawiedzeniem, tajemną wiedzą i wyroczniami. Wyrocznia delficka, jedna z najsłynniejszych religijnych instytucji w Grecji, była kapłanką (pytią) przemawiającą w transie jako rzekome medium boga Apolla. W tym stanie wypowiadała ekstatyczne, zaszyfrowane przesłania, które następnie były interpretowane przez kapłanów. Inne świątynie, takie jak wyrocznia w Dodonie, także parały się profetyczną praktyką, w ramach której kapłani otrzymywali rzekome boskie przesłania za pośrednictwem zjawisk naturalnych (szumu wiatru, szelestu liści itd.). Ich ekstatyczne mowy uważano za przejaw boskiej przychylności i objawienia. W podobny sposób niektórzy członkowie zboru korynckiego postrzegali mówienie obcymi językami.

Tajemne kultury, takie jak kult Dionizosa (Bachusa), Kybele i Izidy, obejmowały rytuały, muzykę i dziwaczne praktyki często wprowadzające uczestników w trans, emocjonalne uniesienia i rzekomo dające im łączność z bogami. W kultcie Dionizosa czciciele uczestniczyli w ekstatycznym tańcu i zawodzeniu, przekonani, że samo bóstwo wstępuje w nich. Niektórzy uczeni sugerują, że część członków zboru w Koryncie pod wpływem pogańskiej tradycji mogło kojarzyć dary duchowe, w tym zwłaszcza mówienie językami i prorokowanie, właśnie z takimi ekstatycznymi doświadczeniami. Taki sposób myślenia musiał doprowadzić do różnicy poglądów w zborze korynckim, gdyż niektórzy jego członkowie uważali się za bardziej „duchowych” ze względu na posiadane dary. Paweł podważał te twierdzenia podkreślając, że wszystkie dary duchowe pochodzą od Ducha Świętego (1 Kor 12,4-11) i mają służyć dobru całego Kościoła, a nie podnoszeniu osobistego statusu poszczególnych członków Kościoła.

2. Priorytety: W 1 Kor 12,1 Paweł wprowadza nowy temat słowami: „A co do darów duchowych”. Podobne zaznaczenia nowego tematu występują w 1 Kor 7,1.25; 8,1; 16,1.12. Greckie słowo *pneumatikōn* jest przymiotnikiem w liczbie mnogiej oznaczającym „[te] duchowe” i może oznaczać zarówno „duchowe rzeczy” jak i „duchowe osoby”. Apostoł martwił się o członków zboru w Koryncie i ich wypaczoną percepcję samych siebie jako „duchowych” (1 Kor 14,37). „Istniało niebezpieczeństwo - w niektórych przypadkach ziszczające się - że

pewni ludzie będą twierdzić, iż posiadają wyższy duchowy status w społeczności. To tworzyło nierówności między wierzącymi. Paweł potępił tego rodzaju mentalność” (*1 Corinthians*, w: *Andrews Bible Commentary*, red. Ángel Manuel Rodríguez i in., Berrien Springs 2022, s. 1642). Zamiast skupiać uwagę na kwestii darów duchowych, Paweł przypominał swoim adresatom, że powinni radować się, iż Duch Święty przekonuje ich, by wyznawali Jezusa jako swego Zbawiciela (1 Kor 12,3). Nikt, kto jest prowadzony przez Ducha Świętego, nie może przeklinać Jezusa. W tym sensie wszyscy wierzący są „duchowi” na mocy fundamentalnego chrześcijańskiego wyznania, iż Jezus jest Panem.

3. Jeden Duch, wiele darów: Zanim apostoł Paweł przeszedł do omawiania darów duchowych, zapisał w 1 Kor 12,4-6 oświadczenie, które obejmuje wszystkie trzy Osoby Bóstwa i podkreśla fakt, że Duch Święty udziela różnych darów, Pan (Jezus) powołuje ludzi do różnych posług, a „ten sam Bóg, który sprawia wszystko we wszystkich” (1 Kor 12,6), działa przez ludzi na różne sposoby. Występuje tu kolejność: Duch Święty, Syn, Ojciec. Tak więc jedność Bóstwa staje się wzorcem czy przykładem do naśladowania dla skłonnych do podziałów członków zboru w Koryncie.

Paweł przypomina swoim czytelnikom, że pierwszym darem, jakiego Bóg udziela wszystkim wierzącym, jest wyznanie wiary, że „Jezus jest Panem” (1 Kor 12,2-3). Ta wiara jest zgodna ze słowami Jezusa zapisanymi w J 6,44: „Nikt nie może przyjść do mnie, jeżeli go nie pociągnie Ojciec”. Choć otrzymaliśmy wolność wyboru, musimy zostać pociągnięci przez Ducha Świętego (lub Ojca), by wykonać pierwszy krok wiary ku Jezusowi.

Następnie Paweł opisuje różne dary duchowe, posługi i działania w chrześcijańskiej społeczności (1 Kor 12,4-11). „Paweł wyjaśnia, że dary Ducha Świętego zostały udzielone dla dobra całego Kościoła (1 Kor 12,7)” (*1 Corinthians*, w: *Andrews Bible Commentary*, s. 1642). Tak więc dary duchowe nie są znakiem duchowe doskonałości czy wyższości, ale oznaką łaski Bożej dającej nam moc do wzajemnej służby w Kościele oraz służenia bliźnim poza Kościołem. Różne dary opisane w tym rozdziale (w tym duchowy wkład obejmujący mądrość i wiedzę, uzdrawianie i czynienie cudów, prorokowanie, duchowe rozeznanie, języki itd.) są dane dla dobra społeczności wierzących. Żadnego z tych darów nie należy uważać za wyższą rangą czy ważniejszy od innych.

4. Ciało Chrystusowe - radykalna idea: Używa przez apostoła Pawła metafora Kościoła jako organizmu (1 Kor 12,12-27) była dość niezwykła w ówczesnej kulturze. W rzymskim społeczeństwie przynależność do klas społecznych i związany z nią status były ściśle ustalone i nie podlegały zmianom. Zamożni i wpływowi ludzie zajmowali najwyższe szczeble na szczycie społeczeństwa. Idea, iż każdy członek Kościoła - bogaty czy biedny, wolny czy niewolnik, mężczyzna czy kobieta - jest jednakowo zależny od innych, wydawała się rewolucyjna. Paweł podkreślił, że w Chrystusie wszyscy wierzący są wzajemnie powiązani i muszą szanować jedni drugich, nie zwracając uwagi na hierarchiczność przyjętą w świeckim społeczeństwie.

„Paweł rozwija ten obraz o krok dalej niż jego zwykły metaforyczny czy analogiczny sens. Według apostoła »ciało Chrystusowe« nie jest jedynie metaforą poszczególnych wierzących zjednoczonych wiarą w Jezusa, ale ontologiczną i wspólnotową rzeczywistością, w której poszczególne osoby otrzymując »ducha Chrystusowego« (Rz 8,9) stają się uczestnikami samego Chrystusa. Wierzący prawdziwie stają się »ciałem Chrystusa« jako »przez jednego Ducha (...) w jedno ciało (...) ochrzczeni« (1 Kor 12,13)” (Jason Staples, „Body of Christ”, *Dictionary of Paul and His Letters*, Downers Grove 2023, s. 83).

Użycie metafory organizmu podkreśla jedność społeczności, ale także jedność Kościoła z Panem, zwłaszcza w świetle faktu, że Chrystus jest Głową ciała, Kościoła (Kol 1,18; Ef 4,15). W tym sensie ciało nie jest w pierwszej kolejności ciałem wyznawców, ale ciałem Chrystusa. To znaczy, że zasadniczym elementem tej metafory jest jedność wierzących z Chrystusem.

Jak Paweł opisał w tym rozdziale, oznacza to, że różnice etniczne, płciowe i społeczne nie mają znaczenia w kwestii przynależności do ciała Chrystusowego. Idea ta była nie tylko kontrkulturowa, ale także wywrotowa i niebezpieczna w grecko-rzymskim społeczeństwie, w którym status, władza, uniżenie, zaszczyty i płeć odgrywały decydujące role.

Zwróć uwagę na poniższy przykład zaczerpnięty z komentarza do *Nowego Testamentu*, dotyczący postrzegania hierarchii, statusu i płci w czasach Kościoła wczesnochrześcijańskiego: „Rozważmy przypisywaną Sokratesowi modlitwę, w której Grek dziękował Bogu: »że urodziłem się człowiekiem a nie zwierzęciem; mężczyzną a nie kobietą, Grekiem a nie barbarzyńcą«. Paganie z reguły gardzili niewolnikami i źle traktowali niewolnice. W niektórych miastach niewolnikom zabraniano wstępu do pogańskich świątyń, a kobiety traktowano jak część majątku” (Philip Graham Ryken, *Galatians, Reformed Expository Commentary*, Phillipsburg 2005, s. 148). Najwyraźniej przesłanie Pawła do zboru w Koryncie było pod wieloma względami sprzeczne z ówczesnie dominującą kulturą.

Część III: Zastosowanie

Jako ludzie mamy skłonność hierarchizować dary dane przez Boga Kościołowi jako ciału Chrystusowemu. Paweł wprowadza metaforę organizmu i jego poszczególnych części, by pomóc czytelnikom w zrozumieniu kwestii jedności i misji. Podkreśla, że żadna część organizmu nie znaczy nic bez reszty. Więcej, nie jest w stanie przeżyć w oderwaniu od organizmu. Oko potrzebuje powieki, głowa - szyi, stopa - nogi, a wszystkie organy są zależne od serca dostarczającego im natlenioną krew. Na podstawie 1 Kor 12 omówcie następujące pytania:

1. Jak możemy zastosować Pawłową metaforę organizmu w realiach naszego zboru w kontekście sprzecznych propozycji programów działania i rozbieżnych priorytetów?
2. Jak rozumiesz stwierdzenie, że Bóg patrzy na swój Kościół jak na jeden organizm, a nie poszczególne części?
3. Co metafora Kościoła jako ciała Chrystusowego mówi ludziom w XXI wieku?
4. Jakie jest najlepsze kryterium oceny darów duchowych i ich znaczenia w Kościele?
5. Jak możemy odkrywać otrzymane dary duchowe w kontekście misji Kościoła?
6. Gdybyś mógł wybierać, jaki dar chciałbyś otrzymać i dlaczego?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.
www.adwent.pl
dział: Studium biblijne
- **Materiał do „Czasu misji”**:
<https://adwent.pl/czas-misji>

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00
Zoom: 856 5129 9515
Kod dostępu: Biblia